

třeba tento trestný čin, směřující k témuž výsledku, považovati za jednotný čin a následkem toho je třeba trestnou činnost této obžalované posuzovati s hlediska ustanovení § 95 tr. z.

Když tedy odvolací soud trestnou činnost obžalované A. považoval za dva trestné činy a každý z nich zvlášť kvalifikoval jako zvláštní trestný čin, zavínil tím na její újmu věcný zmatek podle § 385, čís. 1 b) tr. ř., kterého je podle posl. odst. cit. paragrafu třeba vždy dbáti z úřední povinnosti.

Nejvyšší soud proto postupoval podle § 33, odst. 1 por. nov. a rozhodl podle zákona.

Čís. 6249.

Keď sa podmiennečne odsúdený v skúšobnej lehote osvedčil, má to len ten účinok, že pri pozdejšom odsúdení neľze použiť predpisov o zpätivosti, nevylučuje to však hodnotenie onoho odsúdenia s hľadiska § 1 zákona o podm. ods.

(Rozh. zo dňa 12. septembra 1938, Zm IV 413/38.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prečin proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovanej.

Z d ô v o d o v:

Z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. pre nepovolenie podmiennečného odkladu výkonu trestu podaná zmätočná sťažnosť, podľa zákona prevedená, je bezzákladná.

Zákon o podmiennečnom odsúdení v § 1 učinil odklad výkonu trestu závislým od povahy obžalovaného a najvyšší súd rovnako ako súd odvolací má za to, že povaha činu obžalovanej, jej chovanie pri čine a po čine, poukazujú na povahu hrubú a násilnú, ktorá neskytá záruky, že sa obžalovaná polepší aj bez výkonu uloženého jej trestu.

To, že obžalovaná bola pred súdeným prípadom trestaná len podmiennečne, ešte neznamená, že odsúdenie je aj zahladené; podľa § 1, odst. 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. i keď sa podmiennečne odsúdený už osvedčil, má to len ten účinok, že sa pokladá, ako by nebol odsúdený, t. j. že pri pozdejšom odsúdení neľze použiť predpisov o zpätivosti, nevylučuje však hodnotenie tohoto odsúdenia s hľadiska § 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n.; preto vrchný súd správne k tomuto odsúdeniu hľadel pri uvažovaní o podmiennečnom odklade výkonu trestu v súdenom prípade. Zmätočná sťažnosť bola preto v tejto časti podľa § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá ako bezzákladná.

Čís. 6250.

Je falšovaním veřejné listiny, vsunul-li pachatel do půlročního jízdního lístku československých státních drah před fotografií jeho pravého majitele fotografií jiné osoby.

(Rozh. ze dne 13. září 1938, Zm II 253/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. namítá zmateční stížnost, že vložení cizí fotografie s podpisem před fotografií majitele půlročního lístku, jemuž byl lístek vydán, není zfalšováním listiny, poněvadž prý listina sama nebyla zkomolena vymazáním nebo dodatkem ve směru právně závazném. Tato konstrukce právního názoru nemá opory ani v literatuře ani v judikatuře, které se shodují v tom, že pod porušením nebo pozměněním listiny se rozumí přeměnění listiny pravé, pokud jde o její obsah právně důležitý, t. j. o takové okolnosti, k jichž dosvědčení je listina určena. Půlroční lístek československých státních drah, o který v tomto případě jde, je vydán pro určitou osobu, jejíž fotografie, opatřená podpisem majitele, je pevně spojena s lístkem a opatřena razítkem, aby dokazovala totožnost osoby lístkem se vykazující. Použití lístku jinou osobou než osobou na této fotografii zobrazenou je nepřipustné. Tvoří tedy fotografie pravého majitele část právně důležitého obsahu půlročního lístku, dosvědčující, že osoba při jízdě vlakem lístkem se vykazavší je totožná s osobou, pro niž lístek byl vydán. Byla-li tedy fotografie z lístku vyňata a nahrazena fotografií jinou, čemuž je na roveň postavit i zakrytí fotografie pravého majitele fotografií jiné osoby, byl lístek, veřejná to listina, zfalšován. Je proto výtká zmateční stížnosti zcela neoprávněná.

Čís. 6251.

Předpoklady, za nichž je polní hlídač oprávněn zjišťovati mimo svůj služební obvod osobu přistiženou při trestném činu na věcech jeho dohledu svěřených.

Skutkovou podstatu § 81 tr. zák. nenaplnuje vyhrůžka, již má býti na veřejném orgánu vynuceno, aby teprve v další budoucnosti opominul úřední (služební) úkon, který není totožný s úředním (služebním) úkonem, prováděným právě v době vyhrůžky.

Uvedená skutková podstata předpokládá vyhrůžku zlem imminentním.

(Rozh. ze dne 15. září 1938, Zm I 664/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného, pokud směřovala proti rozsudkovému výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. z.; naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., napadený rozsudek zrušil